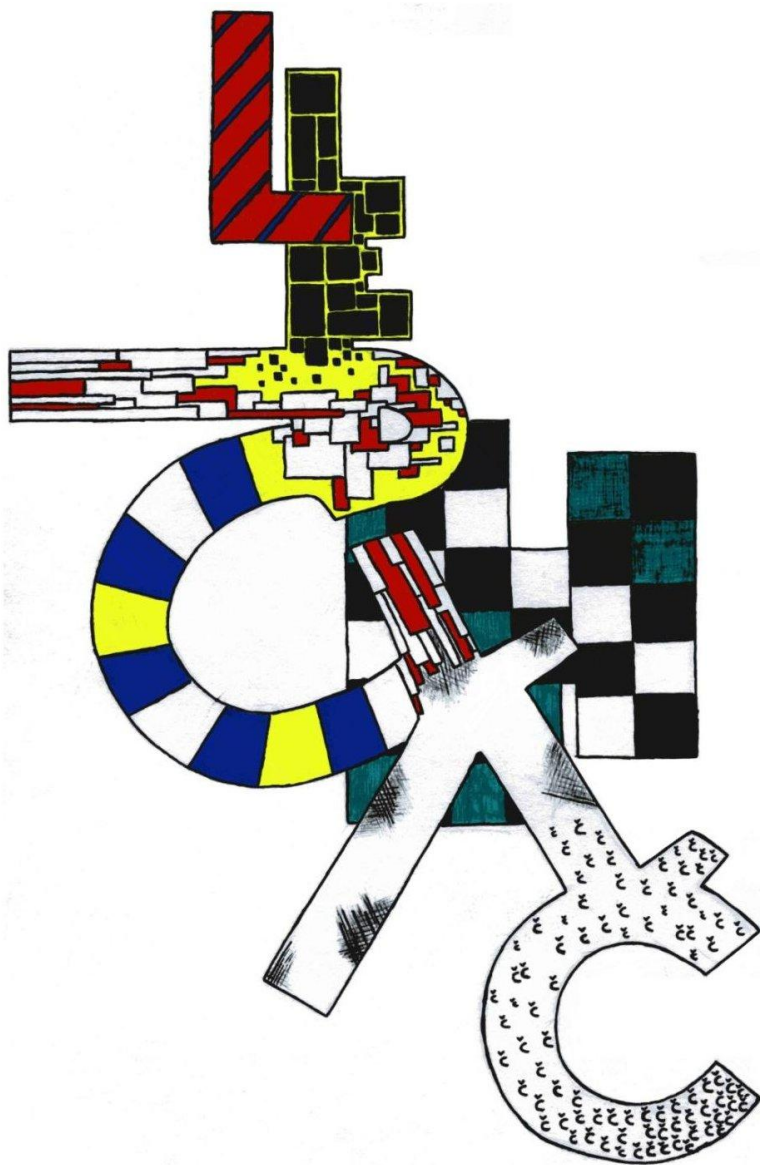




9/2009 – ročník III.

Byla jsem komornou na hradě Svojanov

Bylo to dávno. Na hradě Svojanov hledali komornou, a tak jsem šla. Jeho Veličenstvo, které nám poroučelo, byl pan Tajtrlík. Nebyl moc hodný, ale ani ne moc zlý.

Jednou, když jeho paní po mně něco chtěla, jsem se do komnaty vrátila až s půlnocí. Vtom slyším bim, bim. Na věži kostela ve Starém Svojanově odbili půlnoc. Tu najednou, kde se vzal, tu se vzal, po chodbě se na mě žene Hamrlík na své ohnivé svini. Měla jsem co dělat, abych stačila uskočit do výklenku. Svině a pan Hamrlík tam jezdili až do jedné hodiny, ale co bylo divné, o jedné se ozval hlas, který mi byl trochu povědomý: „Hamrlíku, Hamrlíku, za trest budeš navždy jezdit na ohnivé svini.“ Lekla jsem se, jak by ne, ale v tu ránu Hamrlík zmizel, hlas utichl a byl klid. Zjistila jsem, že se nikdo neprobudil, a když jsem to ráno řekla sloužící Míromile, tak se mi vysmála. Stačí dodat, že já jsem si byla plně vědoma, že tam pan Hamrlík opravdu byl a že se mi to nezdálo.

Další noc se opakovalo totéž a Míromila mi řekla, že jsem přepracovaná a mám halucinace. Asi za týden si najal pan Tajtrlík novou služebnou, takže mi ubylo práce. Mohla jsem začít pátrat po tom, jak Hamrlíka vysvobodit. Pátrala jsem všude. V noci jsem si na něj zase počkala, a protože byla úplňková noc, viděla jsem a slyšela něco trochu jiného. Hamrlík zase jezdil na své svini, která frkala, ale z věže Hlášky padala a skákala nějaká žena (později jsem se dozvěděla, že to byla

paní Hamrlíková). Ale k věci. Šla jsem na Hlásku tu ženu zastavit, aby si zbytečně nekazila zdraví, když vtom zazněl hlas a já okamžitě věděla, komu patří. Rudolfu II. To bylo překvapení! Ale větší překvapení bylo, když jsem další den našla písemně zpracováno, jak vysvobodit Hamrlíka. Stálo tam: Kdož chce vysvoboditi Hamrlíka, nechť jeho svini o úplňkové noci hodí pod nohy černou slepici. Za měsíc jsem si „vypůjčila“ černou slepici z hradního statku a počkala si na Hamrlíka. Ten jel kolem, a když byla příhodná chvíle, pustila jsem slepici Hamrlíkově svini pod nohy. Zapraskalo to a Hamrlík byl pryč. Na stole jsem pak našla položený pytel zlatáků.

A ještě něco, jestli se chcete přesvědčit o pravdivosti tohoto příběhu, běžte se podívat na Svojanov o půlnoci. Hamrlík tam už nebude.

Anna Oujezdská (G1)

Poznámka redakce:

Tento příspěvek vznikl jako vzpomínka na seznamovací pobyt studentů primy gymnázia, který se uskutečnil na hradě Svojanov ve dnech 7. – 11. 9. 2009.



Náš „adapták“ aneb Pobyt plný poznání

Bedřichov, 7. – 9. 9. 2009

Pod zkratkou PL si na naší škole asi všichni vybaví pedagogické lyceum. Do momentu, kdy jsme se všichni potkali 7. září u autobusu a společně odjížděli na třídení seznamovací pobyt, jsem si pod touto zkratkou představovala totéž. Ale čím jsme se poznávali víc, tím víc jsme si uvědomovali, že naše PL má i jiný (podstatně „výmluvnější“ a o nás i víc vypovídající) význam...

Cesta netrvala dlouho, ani jsme se nenadáli a byli jsme na faře v Bedřichově. Jakmile jsme si odložili svá zavazadla (tašky, batohy, batůžky...), měli jsme chvíli na dojezení svých obědů z domova a poté jsme dostali první, zdánlivě lehký, ale přitom docela obtížný úkol. Měli jsme se rozdělit do dvojic. Naši vedoucí (nebo jak holky a Vaška nazvat ☺) nám pomocí provázku svázali nohy k sobě a my poté dostali dotazník s přibližně dvaceti až třiceti otázkami typu: Kolik má fara oken? Komu je zasvěcen zdejší kostel? Kolik je na faře křížů? Kolik latěk má farní plot? Zkrátka – byla to docela fuška nejen pro tělo, ale i pro mozek, protože třeba v případě farního plotu to nebyla matematika jen do dvaceti, no ne? Ač nám to dalo zabrat, zvládli jsme to s přehledem a naše třída se začínala formovat do jakéhosi kolektivu, který určité věci pojí dohromady.

První den jsme ve volné chvíli leželi, seděli, stáli (jak kdo) a povídali si na

pokojích. Naši tři kluci (že jich ale máme ☺) byli trochu izolovaní v pokoji naproti, takže se této akce nezúčastnili, ale my s holkami jsme měly propojené pokoje. I když jsme si povídaly, asi jsme se v tu chvíli docela nudily, proto přišla Terka Richterová s geniální a naprosto jedinečnou hrou, zvanou „Hu-hu!“. Už název vám napoví, že se rozhodně nejedná o hru nějak inteligenčně náročnou. Její pravidla vám tu vysvětlovat nebudu, to je totiž zapotřebí zažít, ale musím říct, že je asi docela hlasitá, protože se za naší „huhující“ skupinkou přišla podívat i naše paní profesorka třídní Jiroušková a s ostatními, kteří nehráli, nás pobaveně sledovala. Mohla bych nás popsat asi takto – kroužek divně se chovajících lidí, o jejichž lidskosti a inteligenci při pozorování mírně pochybujete, jelikož připomínají hladem rozdrážděné neandrtálce. A právě tato hra určila, jakým směrem se bude náš kolektiv růst a vyvíjet...

Následovaly různé seznamovací hry, abychom na sebe ve třídě nevolali: „Hej, ty, frajere, s tou zelenou bundou, co máš díru na ponožce!“, ale abychom se naučili, jak se kdo vlastně jmenuje. Včetně jmen našich vedoucích, samozřejmě. Na jeden mozek příliš mnoho informací najednou, nezdá se vám?

Ke správnému výletu patří i určitá motivace, takže jsme byli i my důkladně motivováni. Poté, co nás rozdělili do čtyř týmů, jsme měli vymyslet název státu, hymnu, vlajku, popřípadě národní tanec, který posléze předvedeme na slavnostním ceremoniálu Sportovních her 09. A pozóóóó! Tady už spějeme k našemu dosavadnímu významu zkratky PL!

Ceremoniál byl fajn a bylo vidět, že se na to nikdo nevykašlal a všichni se

snažili vymyslet co nejlepší prezentaci svého týmu. Ano, všichni se snažili, avšak... Jedině tým se zkratkou PLK představil nejen své družstvo, ale také celou PL1 (možná nevědomky, ale zato přesně). Jeho členové totiž přišli celí pomalovaní, s parukami z fáborků na hlavách, s vlajkou připevněnou na dvou mopech a začali zpívat svou hymnu „Znám jednu léčebnu, ústav nádhernej...”

Když si tak zpětně promítnu všechny naše výmysly (například hru „Hu-hu!“), musím uznat, že zkratka PL (= pedagogické lyceum) u nás opravdu platí pouze oficiálně. My jsme totiž (ač neoficiálně) PL (= psychiatrická léčebna). A proč? Protože byste u nás našli inteligentního chování tolik, jako v zimě rozkvetlých stromů.

A jak to všechno skončilo? Za těch pár dní si nyní připadáme jako velká rodina, která je pohromadě už nějaký ten pátek, zahráli jsme si pexeso s vlastními podobiznami, poskládali obrázek školy, naučili se chodit na chůdách nebo třeba lyžovat v létě. Vždyť i Vánoce už jsme spolu oslavili! Zažili jsme a zažíváme spoustu super věcí, na které rádi vzpomínáme (troufnu si říct, že všichni). A nakonec říkám sama za sebe: Doufám, že nám to v naší škole bude klapat, profesori to s námi přežijí ve zdraví a vy všichni nás přijmete mezi sebe. I když to už se pomalu, ale jistě děje. Děkujeme!

Lenka Fajmonová (PL1)



Seznamovací pobyt třídy VHC1 v Beskydech Videčské Paseky, 6. – 9. 9. 2009

Dne 6. září 2009 jsme cestovali vlakem do Beskyd. Cesta byla zajímavá, protože jsme se ještě moc neznali, a nedovedli si proto představit, jak budou vypadat následující tři dny, společně strávené v chatě. Budeme se nudit a jen oťukávat nové lidi? Co budeme celou dobu dělat? S kým tam budu? Co když se tam se mnou nebudou bavit? Tak toto byly moje otázky. A možná nejen moje. Jak mile mě ale plán celého pobytu překvapil. Neměla jsem šanci nudit se či zbytečně přemýšlet.

Hned od začátku pro nás holky z vyšších ročníků připravily pestrý program. Sotva jsme vyšlapali cestičku k chatě, shodili jsme batohy a šli na první hru. Pak následoval zasloužený odpočinek. Asi by bylo příliš dlouhé, kdybych zde měla vylíčit vše, co jsme dělali, či nedělali. Náš největší zážitek byly Vánoce ☺. Celá ta noc byla skvělá! Dostali jsme dárečky, „štedrovečerní večeři“, zpívali jsme koledy. Vše bylo skutečně velmi dobře promyšlené.

Během pobytu jsme se při nejedné hrách nejen dobře poznali, ale také uvolnili veškerý strach, který v nás přetrvával už od přijímacích zkoušek na tuto školu. Jeden den jsme nelenili a vydali se pěšky poznat místo Jana Karafiáta, kam nás doprovázela místní kočka. Prožili jsme společně plno her a nápadů. Tvořili jsme skupiny, ve kterých jsme bojovali až do konce. A že to byl pořádný boj! Na konci vždy následovalo slavnostní vyhlášení. Také se mi velmi líbily obálky. Každý (i učitelé) měl svoji obálku, do níž

jsem mohli psát, malovat, zkrátka vložit cokoli, co nás napadlo ☺. Úspěšné bylo určitě i karaoke, při kterém jsme zpívali bez zábran. Bohužel nám celý tento výlet skončil už 9. září a my jeli zase zpátky do Brna.

Určitě nebudu lhát, když řeknu, že toto byl můj nejlepší výlet a chtěla bych ho zažít znovu. Jsem ráda, že jsem tam mohla být. Výborné byly jak hry a program, tak i učitelé, holky z vyšších ročníků a my z VHC1.

Tereza Cvanová (VHC1)



Udělal mi velkou radost, že (teď už) naše škola pořádá adaptační pobyty. Myslím si, že je to ta nejlepší cesta, jak se mohou členové třídy seznámit. A ještě větší radost jsem měla, když jsem zjistila, že společně pojedeme do Beskyd, které mě v posledních měsících naprosto uchvátily.

Všichni jsme se sešli na vlakovém nádraží v Brně, v neděli odpoledne. Tímto setkáním byla odstartována ta velice náročná cesta poznávání všech našich spolužáků a byl to vlastně i oficiální začátek čtyř let, která spolu budeme muset přežít v co největší pohodě. Po předlouhé, několikahodinové cestě různými dopravními prostředky (včetně těch vlastních) jsme konečně dorazili k – na první pohled – krásné bílé chaloupce. Ale na pohled druhý byla ještě krásnější. Hned jsme se začali aktivně seznamovat.

Večer nás čekalo malé překvapení. Přišel totiž Ježíšek! A pro každou z nás měl nějakou drobnůstku. Další den jsme se už všechny znaly jménem, což byl

opravdu velký úspěch! Dokonce nás čekal i malý výlet po okolních kopečcích, který jsme zakončili návštěvou vesničky Velká Lhota. Středa se tu objevila, ani nevím jak. Pro nás to znamenalo jediné, ale i mnohé. Zahladit po sobě stopy, vše si sbalit, vyrazit na autobus, přestoupit na vlak, počkat na nádraží na další vlak, ve vlaku zjistit, že nás čeká na této trati výluka. Přestup do autobusu a vzápětí opět na vlak. Potom přišlo ale to nejhorší... Museli jsme zamávat těm pohodovým dnům, rozloučit se s kamarádkami a utíkat domů.

Další den nás již čekal perný školní program. Ale věřím tomu, že MY – VHC1 to společně dokážeme a nastávající čtyři roky si pořádně užijeme a přežijeme!

Jarmila Póčová (VHC1)



Historická exkurze septimy Olomouc, 7. 10. 2009

Ve středu 7. 10. se naše třída místo ve škole sešla na nádraží a nastoupila na vláček směřující do Olomouce.

Za úspěch lze považovat skutečnost, že z naší přítomnosti utrpěla malou psychickou újmu jen paní průvodčí. Cesta byla velmi poučná, neboť jsme projížděli přes rodnou vesnici jednoho z mých spolužáků. Další pamětihodnosti následovaly až v Olomouci, kde nás sestra Cyrila před budovou Pedagogické fakulty Univerzity Palackého vyděsila slovy, že tam možná skončíme. Byli jsme z této představy budoucího života tak vystrašení, že jsme se po celou dobu prohlídky domu sv. Václava, Arcidiecézního muzea, kaple sv. Jana Sarkandra i velmi originálního socialistického orloje chovali, aspoň na naše zvyky, jako téměř slušní občané.

Když dozněly zvony a nad mozaikou dělníka a chemika se přestaly pohybovat postavičky pracujícího lidu, rozeběhli jsme se na oběd, vyrabovali místní antikvariáty a šťastně nesouce ukořistěné učebnice latiny, češtiny a kloví čeho ještě, jsme se úspěšně setkali u sloupu

Nejsvětější Trojice. Jen pan profesor Zemánek přišel pozdě, a místo nějaké poučné literatury si nesl hamburger.

V autobuse cestou na Svatý Kopeček jsme se přesvědčili, že lze vydržet skoro půl hodiny bez kyslíku (těch pár molekul, které dovnitř pronikly otevřenými dveřmi na zastávkách, nelze počítat). Zhlédli jsme baziliku Navštívení Panny Marie, kde jsme se podívali i do jedné z věží, a prohlédli si tak Olomouc pěkně shora. Někteří jedinci ještě velmi ocenili možnost dostat se až ke zvonům a plně (a poněkud hlučně) jí, s pomocí různých kovových věcí, využili. Potom se nám úspěšně povedlo vyhnout domu Jiřího Wolker a raději jsme navštívili dům, který se nazývá cukrárna. Možná to nezní tak honosně, žádný významný spisovatel do něj asi nezavítal, nicméně my jsme skromní, a tak nám postačilo kafe s dortíkem.

Cesta zpátky uběhla poklidně, bez větších ztrát na životech, a my přeživší se těšíme na další exkurze.

Helena Brunnerová (G7)

Vzhůru za dobrodružstvím aneb Náš sbor jede do Itálie Riva del Garda, 7. – 14. 10. 2009

Bylo úterý 6. 10. 2009 přesně 24:00 hod. a náš školní sbor Cantate v čele se sbormistrem prof. Veselým odjížděl od školy do vzdálených krajů prosluněné Itálie. Všichni zpěváci včetně pedagogického doprovodu se hrnuli do autobusu s velkým očekáváním a výzvou (a to i přes netradiční hodinu odjezdu). Cílem výpravy bylo městečko Riva del Garda (na severu Itálie), rozprostírající se u nádherného velkého jezera Lago di Garda. Než

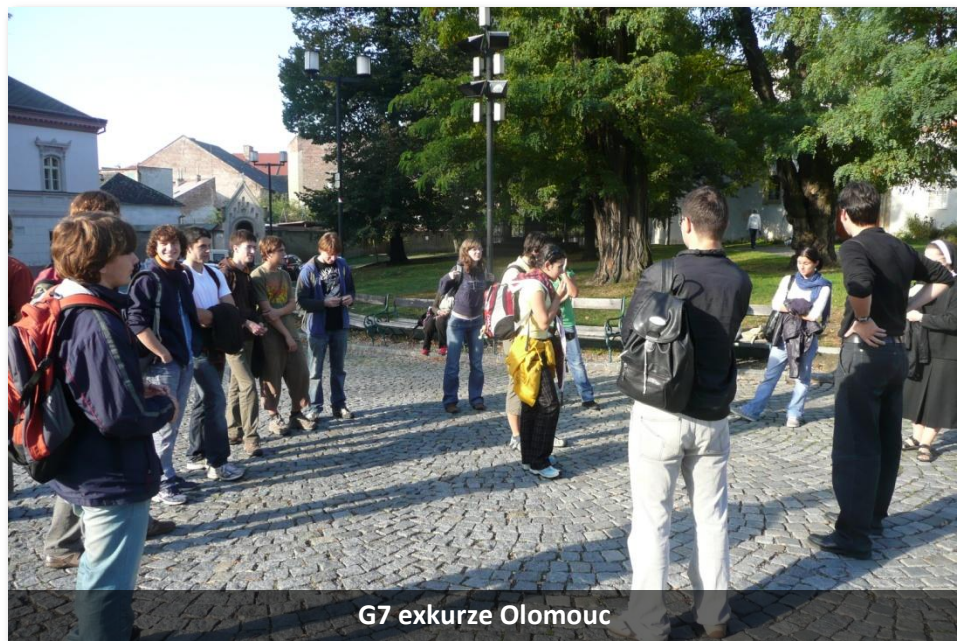
ovšem sbor dorazil do cíle, udělal si dvě drobnější pauzy – v soutěsce Liechtensteinklamm a v Grossglockner Hochalpenstrasse.

Plní dojmů jsme dorazili do Riva del Garda na mezinárodní festival a zároveň soutěž, která se stává již tradicí. Festival byl zahájen průvodem v ulicích, kde každý sbor z určitého místa státu nesl svůj transparent. Celý festival trval čtyři dny. Během této doby se soutěžilo v šesti kategoriích. Náš sbor se zúčastnil tří – v kategorii tradiční písně (lidové), duchovní a spirituály. Samozřejmě že kromě tvrdé píle, kterou vložili zpěváci do svých výkonů, se počítalo i s dobou odpočinku a veselí. Většina z nás neodolala a dala si pravou italskou zmrzlinu nebo pizzu. Ženská populace zamířila do drobných uliček města, aby provětrala své peněženky, zato mužská část (která byla podstatně menší) zamířila do nejbližší restaurace. Celé vyvrcholení festivalu nastalo v neděli večer, kdy se všechny sbory sešly na závěrečném vyhlášení. Získali jsme jednu zlatou a dvě stříbrné medaile.

Nadšení, unavení a trochu smutní (že opouštíme své právě poznané přátele ze Španělska a jiných zemí) jsme v pondělí ráno odjeli zpět do rodných krajů. Po cestě zpátky jsme se zastavili v Turíně, v rodišti Dona Bosca (Colle Don Bosco), a ve Veroně. Zničení a rozlámaní jsme se odpořádali do domovů ve středu ráno.

Myslím, že nejen my z VHC3, ale i všichni zbývající účastníci zájezdu si vychutnali plnými doušky tuto výpravu a dlouho na ni budou vzpomínat. Děkuji celému pedagogickému dozoru, a hlavně panu prof. Veselému za sílu a nadšení, které do nás vložil.

Tereza Urbášková (VHC3)



G7 exkurze Olomouc





PL 1



VHC 1



Když jsem byla onen prodloužený víkend na velké rodinné oslavě ve vesničce na Slovácku, zeptal se jeden z mých vzdálených příbuzných druhého: „Jedeš na papeža?“ „Nechat sa ušlapat?“ dostává v odpověď další otázku (a ještě dlouho poté ji, pro nás nepodstatným způsobem, rozvádí). Podobně reagoval i můj strýc, který bydlí přímo v Tuřanech a mohl mít místenku i na VIP místo. „Víš,“ povídá, „vstávat ve čtyři ráno... A těch lidí, co tam bude! Že by mi byl papež nějak zvlášť sympatický, to se taky říct nedá. I kdybych nejel na tuhle sešlost, stejně bych tam nešel. Nešel bych tam,“ opakuje. „V televizi to mnohdy vidíš mnohem lépe než v tom davu na místě,“ dodává. Tak proč přijet? Jaké jsou důvody k osobní účasti na setkání se Svatým otcem?

Vezměme předchozí argumenty jeden po druhém. Chápu, že Benedikt XVI. to ve své funkci nemá jednoduché. Jako nástupce takového člověka, jako byl Jan Pavel II., by to měl snadné málokdo. Nejen, že byl nám Čechům jeho předchůdce jako Slovan bližší. Joseph Ratzinger je rozdílnější především povahově; podle mého názoru je spíše teologem a introvertem. Ne, že by byl málo srdečný, jen nedává své emoce tolik najevo. Myslím, že proto není, v porovnání s Janem Pavlem, tolik oblíbený. Navíc tu, navzdory sílícímu a rozmáhajícímu se extrémně pravicovému smýšlení, žije ještě mnoho pamětníků poslední světové války nebo obyvatel, kterých se nacismus výrazně dotkl, vryl rýhu do jejich hlubokého nitra, která se jen těžko hojí. Závažná odpuštění sice vyžadují dlouhý čas a je těžké

jednoduše zapomenout, je ale otázkou, zda-li je nenávist v takovéto situaci namístě. A to nechci dlouze zmiňovat zprávy ohledně sporu, ve kterém jazyce má být sloužena brněnská mše, které probleskly v tisku.

Představa obrovské masy lidí také jistě některé odradí. Počítalo se s tím, že na tuřanské letiště přijedou i poutníci ze Slovenska, a navíc se říká, že na jižní Moravě navštěvuje kostely více věřících než na české straně. Ovšem ve Staré Boleslavi byl, oproti původním odhadům, počet zúčastněných neočekávaně vyšší...

Co se týká časného vstávání, mé mínění je jednoduché, někomu to asi nestojí za to. Organizátoři byli ale skvělí, smekám. Protože vypořádat se s tíhou odpovědnosti a dotáhnout do konce přípravy na akci takového rozsahu vyžaduje mnoho obětavého nasazení. Pro mě je téměř k nevíře, že se vše obešlo bez všudypřítomných drobných afér a neudělali jsme si ostudu.

Význam televizního přenosu je zásadní pro některé nevěřící, jež možná nenásilným způsobem přiměje ke krátkému zamyšlení. Jen atmosféru takového společenství nahradit nedokáže. „Láska Kristova je naší silou,“ znělo motto této akce a této síly lze těžko nabýt v samotě. Proto se musí prožít.

Tímto končím svůj výčet subjektivních názorů. V žádném případě ale nechci, milý čtenáři, popírat ty tvé. Vždyť víra je osobní záležitostí každého z nás, hlavní životní cíl lásky, o kterém mluví Benedikt XVI. To je to, co by mělo všechny sbližovat.

Klára Kročová (G5)

**... s Veronikou Vechetovou a
Danielem Martínkem,
studenty primy gymnázia**

Mohli byste se nám představit?

Veronika: Jmenuji se Veronika Vechetová, je mi 11 let, bydlím v Brně-Bystrci, mám sedm sourozenců.

Daniel: Jmenuji se Daniel Martínek, je mi 11 let, bydlím v Brně a mám pět sourozenců (dvě sestry a tři bratry).

**Máte nějaké zájmy a koníčky?
Hrajete na nějaký hudební nástroj?**

V.: Ráda chodím do skautu, šestým rokem. Hraji také sedmým rokem na housle.

D.: Hraji na klarinet, ministruji v husovickém kostele a rád čtu.

Jste z věřící rodiny?

V.: Jistě!

D.: Ano.

**Na jakou jste chodili základní
školu? Jak se vám tam líbilo?**

V.: Chodila jsem na Vejrostovu 1, kolektiv byl dobrý.

D.: Chodil jsem na Zemědělskou, byla lepší jak v čem.

**Proč jste se rozhodli jít právě na
toto gymnázium? Jaké byly přijímač-
ky?**

V.: Rozhodovala jsem se mezi BiGy a tímto gymnáziem. Nejprve se mi sem nechtělo, ale nakonec jsem tady měla větší šanci a přijímačky byly docela lehké.

D.: Bratr sem chodil, ale spíš to napadlo mamku, abych se tady hlásil.

**A co říkáte na seznamovák a
novou třídu?**

V.: Super, dobrý vedení a super program a třída je taky zatím super.

D.: Já jsem byl zrovna nemocný. Kolektiv je dobrý.

Co byste tady změnili?

V.: Delší přestávky!

D.: Některé vyučující.

Děkujeme za rozhovor a přejeeme úspěšné studium!

Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová (G3)

Veronika Vechetová

- narozena 14. 1. 1998
- studentka primy gymnázia
- chodila na ZŠ Vejrostova 1
- mezi její záliby patří hra na housle a skaut
- má 2 bratry a 5 sester
- chce být architektkou



Daniel Martínek

- narozen 6. 7. 1998
- student primy gymnázia
- chodil na ZŠ Zemědělská
- rád hraje na klarinet, čte a skáče na trampolíně
- má 3 bratry a 2 sestry
- chce být bouračem domů



Anna Franková: Deník Anny Frankové

Možná jste si před časem všimli zprávy v médiích o zveřejnění filmového záběru Anny Frankové. K této příležitosti jsem vybrala úryvek z Annina deníku, který si psala od 12. června 1942 do 1. srpna 1944 během svého skrývání před nacisty (byla totiž Židovka). I přes veškerou opatrnost odvedli dne 4. srpna 1944 Annu a celou její rodinu nacisti do koncentračního tábora, který z celé rodiny přežil jen její otec. Ten se později věnoval šíření dceřina deníku.

Milá Kitty,

včera večer před usnutím mi vystala náhle před očima Hanneli.

Viděla jsem ji před sebou oblečenou v hadrech, s propadlou a vyzáblou tváří. Oči měla obrovské a hleděla na mne tak smutně a vyčítavě, že jsem v nich mohla číst: „Ó, Anno, proč jsi mě opustila? Pomoz mi, pomoz, zachraň mě z toho pekla!“

A já jí pomoci nemůžu. Můžu jen přihlížet, jak ostatní lidé trpí a umírají. Musím tu nečinně sedět a prosit Boha, aby nám ji přivedl zpátky. Zrovna Hanneli jsem viděla, nikoho jiného, a vím proč. Nedokázala jsem ji správně posoudit, byla jsem ještě příliš dětinská, bych chápala její potíže. Visela na své přítelkyni a měla pocit, že jí ji chci odloudit. Jak se ta chudera musela cítit! Já to vím, znám ten pocit sama tak dobře!

Několikrát ke mně proniklo jako blesk něco z jejího života a já hned zase sobecky věnovala vlastním radostem a těžkostem.

Bylo to ode mne sprosté, jak jsem s ní jednala, a teď na mě hleděla s bledou tváří a prosebnýma očima tak bezmocně. Kdybych jí jen mohla pomoci! Ach, Bože, já tu mám všechno, co domůžu přát, a ona je tak krutě postižena osudem! Byla přinejmenším stejně zbožná jako já, chtěla také dobro. Pročpak jsem byla vyvolena já, abych žila, a ona možná musí umřít? Jaký rozdíl byl mezi námi? Proč jsme teď tak daleko od sebe?

Upřímně řečeno jsem si na ni dlouhé měsíce, ba celý rok skoro nevzpomněla. Ne úplně, ale přece ne tak, abych ji viděla před sebou v celé její bídě.

Ach, Hanneli, doufám, že tě u nás budu moci uvítat, jestli se dožiješ konce války, abych mohla odčinit aspoň něco z bezpráví, jehož jsem se na tobě dopustila.

Ale až budu opět schopna jí pomoci, nebude už mou pomoc tolik potřebovat jako teď. Jestlipak na mne někdy myslí a copak asi cítí?

Dobrý Bože, pomoz jí, aby alespoň nebyla sama. Kéž bys jí jen mohl povědět, že na ni myslím s láskou a soucitem, to by snad posílilo její schopnost přežít. Nesmím na to dál myslet, jinak bych se toho nezbavila. Vidím pořád jenom její velké oči, které na mne upřeně hledí.

Má Hanneli skutečně víru v sobě, nepřijala ji z vnějšího donucení? Nevím, nikdy jsem si nedala tu práci zeptat se jí na to.

Hanneli, Hanneli, kdybych tě jen mohla odvést z místa, kde teď jsi, kdybych ti mohla dopřát účast na všem, čeho

se mi dostává! Je příliš pozdě, nemohu už jí pomoci, ani napravit, co jsem udělala špatně. Ale nikdy na ni nezapomenu a budu se stále za ni modlit.

Tvoje Anna

Veronika Králová (G5)

RECENZE

Stroj času poprvé

Wells, Herbert George: *Stroj času*. Přeložila Jana Mertinová. Praha: Nakladatelství LIKA, 1992, 160 s. ISBN 80-900015-1-3 (váz.)

Jak už to tak u mě (ale myslím, že nejsem sama) bývá, k přečtení knihy *Stroj času* mě podnítilo zhlédnutí filmu, ke kterému se v druhé části článku také dostanu. Nejdříve se však budu věnovat knize. Pro ty, kdo ji neznají a nic o ní nevědí, uvedu, že je to vědecko-fantastický román, který poprvé vyšel v roce 1895. Pro vaši představu – v tomto roce byl vynalezen bezdrátový telegraf, vznikl první film nebo elektrifikovaná železnice – zkrátka se jednalo o rok technických vynálezů, ke kterým by se stroj času, kdyby byl konstruovatelný, jistě zařadil.

Příběh vypráví redaktor, který byl přítomen výkladu teorie času a prostoru od podivného vědce, Poutníka v čase. Tak ho lidé, kteří byli svědky jeho vyprávění, nazvali. Děj se odehrává v daleké budoucnosti, v roce 802 701. Na Zemi žijí dvě odlišné lidské rasy, Eloiové a Morlo-

kové, a obě jsou potomky dnešních lidí. A právě do této doby se dostane Poutník v čase. Eloiové žijí ve zdánlivě spravedlivém a bezstarostném společenství, avšak postrádají některé přirozené schopnosti, jako přizpůsobení se měnícím se životním podmínkám. Tajemní Morlokové původně pracovali pro Eloiany, za což měli jídlo a klid. Teď žijí v podzemí, jídlo jim dochází, a proto ho hledají, kde se dá. Poutník v čase se několikrát pokouší zjistit, jak k této situaci na Zemi došlo, a z počátku věří, že lidstvo v daleké budoucnosti dospělo do perfektní rovnováhy s přírodou, bez chamtivosti, zabíjení a jiných vlastností naší doby. Své úvahy několikrát změní, až nakonec odhalí krutou pravdu o době, kam odcestoval...

Po přečtení prvních stránek je na knize jasné vidět, že autor nepochází z dnešní doby. Knížka je psaná jiným stylem, než jakým píše současní autoři sci-fi literatury. Aby také ne, když byla napsána v 19. století. Myslím si, že autor se podle stavu tehdejší společnosti snažil předvídat její další vývoj, a podle toho pak vytvořil rok 802 701. V knize můžeme podle mého názoru vidět jeho ztrátu důvěry v budoucí lidské generace, ale také snahu upozornit čtenáře na tuto skutečnost.

Někomu by se mohlo zdát, že se v knize příliš mnoho neděje, že tam stále jen o něčem diskutují a že se v ní nevykytuje téměř žádná akce. K tomu jistý morální podtón (když se budete chovat tak, jako nyní, dopadnete stejně) a katastrofální vidina budoucnosti... Zkrátka že pro dnešního čtenáře už není atraktivní. Na tom sice něco je, ale je to sci-fi klasika! Takže si myslím, že až nebudete mít co dělat, tak by se *Stroj času* mohl objevit

na vašem seznamu nepovinné literatury. Těch 160 stránek, které jsou ve vydání z roku 1992 napsány pěkně velkým čitelným písmem na recyklovaném papíře (takže knížka téměř nic neváží), přece není tak mnoho. ☺

Hodnocení: 70%

Stroj času podruhé

Stroj času (The Time Machine). Režie: Simon Wells.

Sci-fi/dobrodružný/akční, USA 2002, 96 min.

Jak už jsem napsala, zhlédnutí filmu mě podnítilo k tomu, abych si přečetla i knihu. Film pochází z roku 2002, existuje ale i starší televizní verze z roku 1978 a první zfilmování knihy z roku 1960.

Děj filmu se od knihy liší, a to docela dost. Společná je myšlenka cestování v čase a dvě odlišné lidské rasy. Před rokem 802 701 se Poutník v čase, který už má jméno – Alexander Hartdegen – podívá do roku 2035 a 2037. K cestování v čase ho donutí smrt blízkého člověka. Alexander se jakožto vědec a profesor na univerzitě rozhodne postavit stroj času, s jehož pomocí by této smrti zabránil. To se mu podaří, ale po několika neúspěšných pokusech, kdy blízká osoba zemře tak jak tak, byť jiným způsobem, zjistí, že minulost nelze změnit.

Proto se rozhodne vydat se do budoucnosti s nadějí, že to tam bude lepší. Je hezké sledovat, jak kolem stroje, pohybujícího se v čase, plyne a mění se okolí; stroj je pořád na stejném místě (Alexanderův dům) a oknem lze vidět rostoucí domy nebo výlohu obchodu, kde

se mění délky sukni na figurínách, a zobrazují tak měnící se módu.

V roce 2037 však dojde ke katastrofě, při níž se náš Měsíc rozpadne na víc částí, a tak Alexander odcestuje až do vzdáleného roku 802 701. Tam se setká s Eloiankou Marou, která umí anglicky a pomáhá mu zorientovat se v novém prostředí. Spolu pak bojují proti Morlokům a jejich vůdci, o kterém není v knize ani slovo, nicméně v podání Jeremyho Ironse má veliké charisma. ☺

Film mě hned napoprvé zaujal svým koncem, který vám nebudu popisovat, abyste nepřišli o pointu (čte se [poenta], čemuž se někteří velmi divili ☺). Líbila se mi hudba (hudbě obecně příkládám u filmů velkou váhu), která mě v tomto případě skutečně zaujala. Hezky dokreslila i poslední scénu z filmu, která je mou nejoblíbenější. To vám však stejně nic neřekne, pokud jste film neviděli, což ale možná někdy napravíte, že?

Hodnocení: 80%

Shrnutí

Každé z obou děl, kniha i film, má své kouzlo. Za připomínku stojí nejen to, že se knihou inspirovali Wellsovi následovníci, ale i skutečnost, že spolu se svými dalšími tituly je tento autor považován za základní kámen moderní literatury žánru science fiction. Film se sice od knihy podstatně liší (lidé zde nejsou vyobrazeni tak hloupoučci jako v knize; je ještě víc science fiction než kniha – i když, co my víme, třeba se v roce 2035 opravdu bude cestovat na Měsíc), ale přesto je to hezká podívaná, když „překousnete“ smutný začátek.

Mně osobně se více líbil film, protože je přece jen „akčnější“ než kniha a příběh byl dokreslen filmovou hudbou, což kniha být nemohla. To ale nic nemění na tom, že za zhlédnutí a přečtení stojí obojí.

Lucie Říhová (G5)

ANKETA

Na co rádi vzpomínáte a co vás nejvíce oslovilo při návštěvě Svatého otce u nás?

Anna Kučerová (PL2)

Super koncert Arky Noego, byli úplně úžasní. Takový malý děcka. Měla jsem nejlepší výhled (skoro jako VIP), byla jsem totiž v sektoru A2.

Dominik Levíček (G4)

Jak jsem ve Staré Boleslavi vycházel z prostoru VIP a přede mnou vycházeli všichni politici a prezident (Klausovi, Topolánek, Rath, Bursík, Svoboda, Schwanzerberg...). Jinak se mi líbila mše a to, že projížděl kolem mě.

Vojta Brázda (G2)

Asi papež.

Anna Otrubová (G8)

Strašně moc mě překvapila dobrá organizace a žádný zmatky.

Vojtěch Klement (G6)

Na to, že projel kolem mě a že jsem ho viděl velice zblízka.

prof. Múčková

Strašně mě dojalo ráno, když jsem přicházela na letiště. Začalo svítat a všichni se modlili. Jsem ráda, že patřím do této církve.

prof. Veselý

Asi na moment, kdy se v Boleslavi papež otočil i na sbor a pozdravil ho.

sestra Františka

Byla jsem na setkání ve svatovítské katedrále. Jinak jsem promarodila celou jeho návštěvu a „rekreovala se“ u televize.

Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová (G3)

EPIGRAMY

Za dveřmi

Lítý řev a hromobití
zpoza dveří proniká,
neděste se, kolemjdoucí,
to je naše matika.

Helena Přikrylová (G4)

Euro

Stěžuješ si na drahotu,
počkej, bude hůře.
Zavedou nám euro
A sedřou tě z kůže.

Michaela Hermannová (G4)

Alkohol

Alkohol je zrádná věc,
pubertákům chutná přec.
Pivo, víno, martini,
už jsou zase opilí.

Kateřina Balabánová (G4)

Škola

Neběhejte po chodbě školní,
není to přeci cesta polní.
Na té se jen zřídka stává,
že učitel poznámky dává.

Dominik Vaněk (G4)

Peklo

Kdo chce na vysoké noze žít,
musí na to našetřit.
Kdo si na to vezme půjčku,
strká peklu jednu ručku.
Kdo pak splátky neplatí,
toho peklo zachvátí.
Ne však peklo ledajaké:
výhrůžky a exekuce,
možná i to vězení,
jo, kdo nemá pilné ruce,
ten s bídou nic nezmění.

Markéta Mynaříková (G4)

Móda

Chceš vypadat stále módně?
Oblékej se vždy jen vhodně.
Móda se však stále mění,
musíš mít řádné jmění.

Veronika Plevová (G4)

Hodina ČJ

V hodině českého jazyka
próza se nás dotýká.
Poezie taky,
už jsou toho mraky.
Žáci často reptají,
ale jenom potají.
Ilkova to rázně utne,
se slovy, že je to nutné!

Jan Crha (G4)

Hubnutí

Diety a cvičení
zatemňují myšlení,
shazují teď spoustu gramů,
vymýšlením epigramů.

Veronika Nekudová (G4)

Spravedlivá

Když ukradneš korun pár,
posadí tě do chládku.
Když ukradneš miliardy,
tak je všechno v pořádku
- odjedeš si na Havaj,
za peníze koupíš ráj.

Filip Mezuláník (G4)

Politický

Spory, hádky, rvačky, drby,
toť na denním pořádku.
Každý už ví, o čem je řeč:
politika v úpadku.

Vojtěch Otruba (G4)

Pralesy

Lidé chtějí místa více,
proto pálí světa plíce.
Dneska stejně všichni víme,
že se vbrzku udusíme.

Tereza Cacková (G4)

Letošní dovolená

Máme tu finanční krizi,
ta nám zruší naši vizi
zahraniční dovolené,
peněženka na to ne, ne.
Letos žádné zahraničí,
což cestovky zcela zničí.

Ondřej Hriadel (G4)

Vysoká politika (Předsednictví)

Když člověk hloupý dostane moc,
jiným to oplatit zatouží moc.
Když země pokroku nedohoníme,
aspoň jim to půl roku osladíme.
Oněmi úžasem evropští bratři,
až novou Entropu poprvé spatří.

František Herz (G4)

Santa, nebo Klaus?

Klaus z oken Hradu vykřikuje směle:
Oteplování? Ne, ne, ne, ne!"
Na druhém pólu zuřivost vytrhala vlasy,
Santa Klaus na sluníčku červená se asi.
Český Klaus však ze sluníčka strachy ne-
má,
kšiltovka vždy přijde vhod a je skvělá!!!

Edita Dolníčková (G4)

Le cancre

Jacques Prévert

Il dit non avec la tête
Mais il dit oui avec le coeur
Il dit oui à ce qu'il aime
Il dit non au professeur
Il est debout
On le questionne
Et tous les problèmes sont posés
Soudain le fou rire le prend
Et il efface tout
Les chiffres et les mots
Les dates et les noms
Les phrases et les pièges
Et malgré les menaces du maître
Sous les huées des enfants prodiges
Avec les craies de toutes les couleurs
Sur le tableau noir du malheur
Il dessine le visage du bonheur.

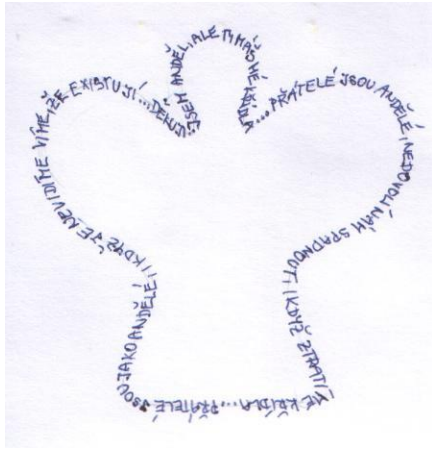
Lajdák

Jacques Prévert

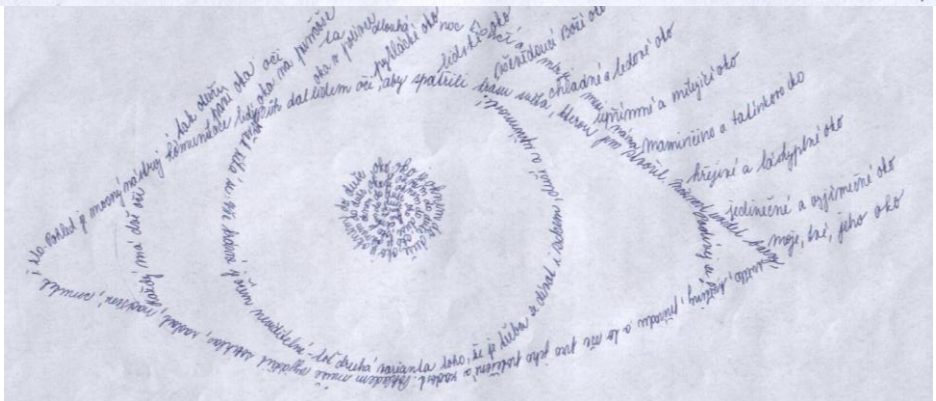
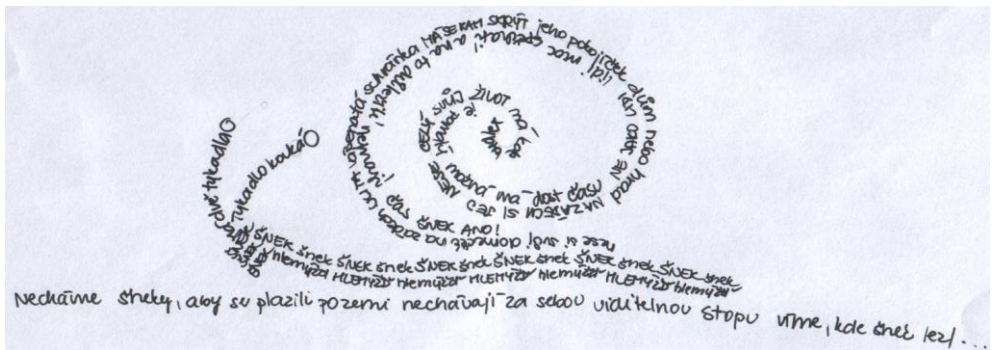
Hlavou říká ne
V srdci však dí ano
Ano říká tomu co má rád
Ne zní pro učitele
Stojí zpřímá
Je tážán
Otázky všechny jsou kladený
Ale náhle se ho zmocní smích šílený
A on smaže všechno
Čísla a písmena
Data a jména
Věty a léčky
A navzdory hrozbám učitele
Za pokřikování zázračných dětí
S křídami všech barev
Na černou tabuli neštěstí
Kreslí obraz štěstí.

Překlad Kateřina Cajzlová (G6)

A stylized, abstract drawing of a person sitting and holding a rolled-up object, possibly a scroll or a cigarette, rendered in a dark, textured line style against a light background. The figure is composed of dense, overlapping lines that create a sense of depth and texture. The person is seated, with their legs extended forward and slightly to the left. They are holding a long, cylindrical object horizontally across their lap with both hands. The head is large and rounded, with a prominent, thick, curved line suggesting a neck or a large ear. The overall style is reminiscent of mid-20th-century abstract art, possibly influenced by the work of artists like Piet Mondrian or the De Stijl movement, though the use of dense, textured lines is more characteristic of later abstract styles.



Papoušek - Marie Karásková (PL3)



Oko - Veronika Šteflíčková (PL3)

V souhvězdí Severní koruna je hvězda, která při překrytí nezářivou mezihvězdnou hmotou občas na chvíli zmizí.

Vědci zařazují Slunce mezi žluté trpaslíky.

Zvukové vlny vznikající uvnitř Slunce způsobují každou minutu roztahování a následné smršťování Slunce cca o 1 km.

Zemská přitažlivost vytvořila na převrácené straně Měsíce vyvýšeninu vysokou několik kilometrů.

V Grónsku lidé vykopávají meteority, z jejichž železné náplně vytvářejí nástroje.

Větry na Saturnu dosahují rychlosti až 1400km/h (na Zemi je to max. 600km/h).

Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý (G5)

Stojí velká fronta zvířátek a čekají, než se otevře krámek.

Jeden malý zajíček hopsá dopředu, medvěd ho chytí za uši, hodí ho na konec řady a křičí: „Nepředbíhej!“

Zajíček znova běží dopředu, ale medvěd ho zase chytí za uši, hodí ho na konec řady a povídá: „Nepředbíhej!“

Zajíček si smutně sedne na bobek a povzdechne si: „Ach jo, já snad dneska neotevřu.“

Do policejního sboru přijali nového policajta, bývalého myslivce. Před nástupem do služby si ho předvolá náčelník a říká mu: „Hlavně si zapamatuj, že střílet do lidí je u nás zakázané!“

„A v kterých měsících?“

Humanitární organizace chtěla uspořádat sbírku a poprosila rabína, zda by jejich úsilí nepodpořil.

Rabín na to: „Chvályhodná myšlenka. Samozřejmě, že vám pomohu. Nejlépe bude, když si rozdělíme úlohy. Vy přesvědčíte naše boháče, aby nám dali peníze, a já přesvědčím naše chudáky, aby je přijali.“

„Pane Bože, co je pro tebe tisíc let?“ „Chvilíčka.“

„A Pane Bože, co je to pro Tebe tisíc dolarů?“ „Penízek.“

„Pane, prosím Tě, dej mi penízek.“ „Jistě, počkej chvilíčku.“

Přijde blondýnka na letiště a povídá: „Slyšela jsem, že letí červené lodičky, tak se jdu zeptat, v kolik.“

Starší dáma chce investovat do koupě závodního koně. Jednoho si vybere a nechá si ho pro jistotu vyšetřit veterinářem.

„Tak co, pane doktore, myslíte, že s ním budu moci závodit?“

Veterinář se podívá na koně a na dámu a povídá: „Samozřejmě. A tipoval bych, že ho porazíte.“

Myš se vrátí z laboratoře zpět do své klece a říká kamarádce: „Tak jsem si toho doktora Smitha pěkně vycvičila.“

„Opravdu?“

„Vždycky, když zmáčknu to červené tlačítko, přinese mi jídlo.“

Rada: Peníze si vždy půjčujte od pesimistů. Nikdy nebudou věřit, že jim je vrátíte.

Paní učitelka vyvolá Pepíčka: „Pepíčku, řekni dvě zájmena.“

„Kdo, já?“

„Výborně, Pepíčku.“

Potkají se dva podnikatelé u vody.

„Karle, kde ses naučil tak skvěle potápět?“ ptá se kamarád druhého.

„Vloni na Jadranu. Na břehu jsem uviděl jednoho ze svých věřitelů.“

„Mami, spadla nám skříň!“

„Cože? A táta o tom ví?“

„Jasně, vždyť je pod ní.“

Přijde farář na mši a stěžuje si ministrantovi: „To není možné. V kostele není ani noha! Kde jsou všichni? Dokonce ani varhaník nepřišel! Kdo teď bude hrát?“

Ministrant: „Česko s Kanadou.“

Kristýna Mrázová, Martina Šedá (G5)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová, Jan Škrášek, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Sazba: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2009. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2010.